

sakta framvällande floden eller sänker sig ned uti den stjärnklara himmelens djup — då höjer sig äfven vår själ till en mäktigare flygt och öfver den synliga verdens gränser svingar han sig upp till den osynlige Gudens thron, hvars majestät af speglar sig i all denna underbara prakt och herrlighet.

Så förer naturens oändliga skönhet det känsliga sinnet till åkallan af skaparen, hvars godhet skänkte oss förmåga att njuta deraf och låter den yttre verlden i vår själ finna en harmonisk återklang!

Äfven såsom bärarinna af ljudet, hvilket vågformigt svingar sig fram på hennes elastiska svall, uppfyller luften icke blott ett af vår tillvaros första behof, utan förskönar äfven densamma genom de mångfaldigaste och äldaste njutningar.

Mätte vårt öga fråssa än aldrig så högt i åskådandet af ett tjusande landskap, så skulle dock detta alltid synas oss dödt, om det ej hade någon stämma för oss, utan evigt låge der framför oss i fasansfull, ljudlös tystnad.

Skön är anblicken af det böljande sädesfältet, högtidlig den stämning, som den majestätiska skogen uppväcker hos oss, när vi vandra under dess höga löfhvalf; men ännu mera luft fångslande blifver sädesfältet genom suset och sorlet af dess stigande och fallande axvågor, ännu högtidligare skogen, när zephir hviskar i de gamla trädjättarnes kronor. Då är det som om en chör af fromma andar uppstämde den högstes lofsång i hans herrliga naturtempel och helig rysning genombäfvat vårt bröst.

Den svällande bäcken, den silfverklara källan, floden som ilar fram öfver sin skrofliga klippbädd, det skummande vattenfallet, huru mycket höjes ej det intryck, som deras pittoreska skönhet, deras ljufhet och majestät uppväcka hos oss, genom deras brus och sorl, deras plaskning och dån.

Till och med det väldiga hafvet skulle förlora mycket af sitt storartade majestät, om det ej hade stämmor, som harmoniera med alla dess nycker och fenomen, vare sig att vågorna vid den sakta sluttande stranden under vindarnes tystnad den ena efter den andra i munter dans ilar upp på land och under lekande kullerbyttor med smekande sus hoppa fram mellan strandens snäckor, eller att stormfloden med gigantiskt brusande raseri rusar emot klippkusten och det skälfvande berget ända ned i sina grundfästen bäfvar för det rasande elementets anfall.